

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

— została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,

— jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,

— będzie niezmiennie zachowywana, z zastrzeżeniem złożonym depozytariuszowi do art. 26 pkt 3.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 2 listopada 1994 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

L.S.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*

14

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 września 1999 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych, sporządzonej w Hadze dnia 2 października 1973 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 30 Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych, sporządzonej w Hadze dnia 2 października 1973 r., został złożony dnia 14 lutego 1995 r. w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Niderlandów, jako depozytariuszowi, dokument ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską wymienionej konwencji, wraz z zastrzeżeniem do artykułu 26 pkt 3 Konwencji o następującej treści:

„Rzeczpospolita Polska, na mocy artykułu 34, zastrzega sobie prawo nieuznawania i niestwierdzania wykonalności orzeczeń i ugód nie przewidujących okresowego płacenia alimentów. Jedną z zasad polskiego prawa dotyczącą obowiązku alimentacyjnego jest okresowe, bieżące dostarczanie środków utrzymania”.

Zgodnie z artykułem 35 wymienionej konwencji weszła ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 1 lipca 1996 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 35 wymienionej konwencji weszła ona w życie dnia 1 sierpnia 1976 r.

2. Następujące państwa stały się stronami wymienionej konwencji w określonych poniżej datach:

Republika Czeska	1 sierpnia 1976 r.
Dania	1 stycznia 1988 r.
Estonia	1 kwietnia 1998 r.
Finlandia	1 lipca 1983 r.
Francja	1 października 1977 r.
Hiszpania	1 września 1987 r.
Luksemburg	1 czerwca 1981 r.
Niderlandy	1 marca 1981 r.
Niemcy	1 kwietnia 1987 r.

Norwegia	1 lipca 1978 r.
Portugalia	1 sierpnia 1976 r.
Republika Słowacji	1 sierpnia 1976 r.
Szwajcaria	1 sierpnia 1976 r.
Szwecja	1 maja 1977 r.
Turcja	1 listopada 1983 r.
Wielka Brytania	1 marca 1980 r.
Włochy	1 stycznia 1982 r.

3. Podczas składania dokumentów ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia oraz w terminach późniejszych złożone zostały przez następujące podane niżej państwa zastrzeżenia i oświadczenia:

Republika Czeska

Dnia 28 stycznia 1993 r. Republika Czeska zadeklarowała związaną się niniejszą konwencją — włączając zastrzeżenia i oświadczenia złożone przez Czechosłowację — z dniem 1 stycznia 1993 r., tj. z datą rozpadu Czechosłowacji.

„Socjalistyczna Republika Czechosłowacji, w odniesieniu do Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych, sporządzonej w Hadze dnia 2 października 1973 r., zastrzega sobie prawo, zgodnie z artykułem 34 Konwencji, do nieuznawania lub niewykonywania decyzji i ustaleń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych określonych w artykule 26 punkt 2 a i b, ponieważ czechosłowacki system prawny nie zna obowiązków alimentacyjnych między osobami wymienionymi w tym artykule.

Równocześnie Socjalistyczna Republika Czechosłowacji pragnie podkreślić odnośnie do artykułu 32 Konwencji, zgodnie wobec wszystkich państw, że Kon-

wencję powinno stosować się do wszystkich terytoriów, za których stosunki zagraniczne są te państwa odpowiedzialne, jednakże utrzymywanie niektórych terytoriów w zależności państwowej od innych jest w opinii Czechosłowacji sprzeczne z duchem założeń i celów Deklaracji z dnia 14 grudnia 1960 r. o przyznaniu niezależności państwom kolonialnym i ich obywatelom, która deklaruje potrzebę przyspieszenia procesu dekolonizacji i bezwarunkowego końca kolonializmu we wszystkich jego formach.”

Dania

Zastrzeżenia przewidziane w artykule 26 punkt 1 i 2 litera a i b.

Rozszerzenie:

Dnia 7 października 1987 r. Konwencja została rozciągnięta przez Danię na Wyspy Faroe z mocą od dnia 1 stycznia 1988 r.

Estonia

Dokument o przystąpieniu zawiera następujące oświadczenia i zastrzeżenia:

„(...) Estoński Riigikogu, w trakcie przystępowania do niniejszej Konwencji, oświadczył, że organem centralnym w Estonii jest Ministerstwo Sprawiedliwości pełniące funkcje organu właściwego do przekazywania i przejmowania spraw alimentacyjnych.”

„(...) Estoński Riigikogu, w trakcie przystępowania do niniejszej konwencji, złożył zastrzeżenie zgodnie z artykułem 34 o nieuznawaniu i niewykonywaniu orzeczeń i ugód zawartych w punktach 2 i 3 artykułu 26.”

Finlandia

Zastrzeżenia:

„(...) w zależności od zastrzeżeń, zgodnie z artykułem 34 Konwencji, złożonych w związku z podpisaniem Konwencji (...)”.

Luksemburg

Zastrzeżenia:

Zgodnie z artykułem 34 Konwencji Wielkie Księstwo Luksemburga zastrzega sobie prawo do nieuznawania i niewykonywania:

- orzeczeń i ugód odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych:
 - a) między krewnymi w linii bocznej,
 - b) między powinowatymi,
- orzeczeń i ugód, jeśli nie dotyczą one okresowego płacenia alimentów.

Niderlandy

Zastrzeżenia:

Stosownie do artykułu 34, w związku z artykułem 26 Konwencji, Królestwo Niderlandów składa zastrzeżenie, że Konwencja nie powinna być stosowana do orzeczeń i ugód odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii bocznej.

Oświadczenia:

Stosownie do artykułu 25 postanowienia Konwencji zostają rozciągnięte na stosunki z Państwami, które złożą takie samo oświadczenie, na wszelkie dokumenty urzędowe sporządzone przez organ lub przed organem władzy albo przez urzędnika lub przed urzędnikiem publicznym, uzyskane i wykonalne w Państwie pochodzenia, o ile niniejsze postanowienia mogą być zastosowane do takich dokumentów.

Niemcy

Zastrzeżenia i oświadczenia:

Republika Federalna Niemiec oświadcza, stosownie do punktu 2 artykułu 26 Konwencji, że nie będzie uznawać i wykonywać orzeczeń i ugód odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych:

- a) między krewnymi w linii bocznej oraz
- b) między powinowatymi.

Niezależnie od tego zastrzeżenia Republika Federalna Niemiec będzie, zgodnie z prawem wewnętrznym, postępować, jak następuje: będzie uznawać i wykonywać zgodnie z postanowieniami Konwencji wszelkie orzeczenia i ugody innych Państw Umawiających się, odnoszące się do obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii bocznej i między powinowatymi; niemniej jednak będzie odmawiać uznawania i wykonania takich orzeczeń na wniosek dłużnika alimentacyjnego, jeśli obowiązek alimentacyjny nie będzie istniał w prawie wewnętrznym państwa, którego dłużnik i wierzyciel są obywatelami, lub w przypadku braku wspólnej narodowości, zgodnie z prawem stosowanym w stałym miejscu pobytu dłużnika.

Republika Federalna Niemiec oświadcza również, stosownie do artykułu 25 Konwencji, że postanowienia Konwencji będą rozciągnięte, w stosunku do innych Państw składających oświadczenie zgodnie z tym artykułem, na oficjalne dokumenty („acte authentique”) sporządzone przez organ lub przed organem albo przez urzędnika lub przed urzędnikiem publicznym i bezpośrednio wykonane w Państwie pochodzenia, o ile niniejsze postanowienia mogą być zastosowane do takich dokumentów.

Rząd Republiki Federalnej Niemiec oświadczył ponadto, iż Konwencja powinna stosować się do Berlina Zachodniego, ze skutkiem prawnym od momentu, w którym Konwencja wchodzi w życie w Republice Federalnej Niemiec.

Norwegia

Zastrzeżenia:

Zgodnie z artykułem 34 rząd Norwegii zastrzega sobie prawo przewidziane w artykule 26 punkt 2 do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń i ugód odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii bocznej i między powinowatymi.

W nocy z dnia 2 lutego 1992 r. Norwegia poinformowała Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Niderlandów, co następuje:

„Wykonawczy Urząd Alimentacyjny (The Maintenance Enforcement Office) w Oslo, wydział międzynarodowy, od dnia 1 stycznia 1992 r. jest upoważniony do podejmowania decyzji dotyczących zwrotów odszkodowań alimentacyjnych dzieciom we wszystkich przypadkach, gdy jedno z rodziców mieszka za granicą; ten sam organ od tego samego dnia powinien służyć, jako urząd zarówno przekazujący, jak i otrzymujący, do rozpoznawania spraw alimentacyjnych zgodnie z konwencjami, w szczególności w odniesieniu do Konwencji haskiej z dnia 15 kwietnia 1958 r.”

W nocy z dnia 21 marca 1995 r. Norwegia poinformowała Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Niderlandów, co następuje:

„Z dniem 1 października 1992 r. Krajowy Norweski Urząd Ubezpieczeniowy do spraw ubezpieczeń społecznych z zagranicą, wydział alimentacyjny w przedmiocie zobowiązań wobec dzieci, funkcjonuje jako organ zarówno przekazujący, jak i przyjmujący zwroty odszkodowań alimentacyjnych wobec dzieci, których jedno z rodziców mieszka za granicą.

Adres wspomnianego wyżej urzędu:

Folkertrygdkontoret for utenlandssaker
Bidragskontoret
Postboks 8138 Dep.
0032 Oslo
Norway”.

Portugalia

Zastrzeżenie:

Zgodnie z artykułem 34 ustęp 1 Konwencji, Portugalia zastrzega sobie prawo do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń i ugód wymienionych w artykule 26 punkt 1 i 2 b.

Republika Słowacji

W dniu 15 marca 1993 r. Republika Słowacji zadeklarowała związaną się Konwencją — włączając zastrzeżenia i oświadczenia złożone przez Czechosłowację, jak również sprzeciw wyrażony przez Czechosłowację w odniesieniu do zastrzeżeń złożonych przez inne strony Konwencji — z dniem 1 stycznia 1993 r., tj. od daty rozpadu Czechosłowacji.

Zastrzeżenia i oświadczenia złożone przez Czechosłowację (patrz wyżej, przy Republice Czeskiej).

Szwajcaria

Zastrzeżenia:

Zgodnie z artykułem 34 Szwajcaria zastrzega sobie prawo, przepisami przewidzianymi w artykule 26 punkt 2 a i b, do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń i ugód odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii bocznej i między powinowatymi.

W nocy z dnia 26 marca 1993 r., otrzymanej 29 marca 1993 r., Szwajcaria poinformowała o wycofaniu zastrzeżenia w odniesieniu do artykułu 26 punkt 2

litera a i b. Zastrzeżenie wygasa ze skutkiem prawnym 1 czerwca 1993 r.

Szwecja

Zastrzeżenie:

Zgodnie z artykułem 24 niniejszej Konwencji, Szwecja zastrzega sobie prawo do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń i ugód opisanych w artykule 26 punkt 1 i 2.

Oświadczenie:

Przepisy Konwencji będą rozciągnięte w stosunkach z innymi państwami, które złożą oświadczenie zgodne z tym artykułem, na dokument urzędowy („acte autentique”), sporządzony przez organ lub przed organem albo przez urzędnika lub przed urzędnikiem państwowym i wykonalny w Państwie pochodzenia, o ile niniejsze postanowienia mogą być zastosowane do takich dokumentów.

Turcja

Zastrzeżenia:

Republika Turcji zastrzega sobie prawo, zgodnie z artykułem 34 Konwencji, w odniesieniu do artykułu 26 punkt 2 i 3, do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń i ugód w stosunku do obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii bocznej i między powinowatymi oraz orzeczeń i ugód, jeśli nie są one przewidziane dla czynności okresowego płacenia alimentów.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Zastrzeżenia:

„(a) zastrzega sobie prawo, zgodnie z artykułem 26(2), do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń i ugód odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii bocznej oraz między powinowatymi, chyba że takie orzeczenie lub ugoda wymaga od dłużnika alimentacyjnego zapłacenia osobie, która jest dzieckiem należącym do rodziny (stosownie do przepisów prawnych w Anglii, Walii i Irlandii Północnej) lub osobie, która jest dzieckiem wierzyciela alimentacyjnego, które zostało zaakceptowane jako dziecko należące do rodziny przez dłużnika alimentacyjnego (stosownie do przepisów prawa szkockiego),

(b) zastrzega sobie prawo, zgodnie z artykułem 26(3), do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń i ugód, jeśli nie jest to przewidziane dla czynności okresowego płacenia alimentów”.

Oświadczenie to, w odniesieniu do artykułu 33 niniejszej Konwencji, powinno zostać rozciągnięte na wszystkie jednostki terytorialne Zjednoczonego Królestwa: Anglię i Walię, Irlandię Północną, Szkocję.

Organami odpowiedzialnymi za przyjmowanie wniosków o uznawanie i wykonywanie orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych są:

w Anglii i Walii:
Home Office, C2 Division
Queen Anne's Gate
London SW 1H 9AT

w Irlandii Północnej:
Northern Ireland Courts Service
Windsor House, 9—15 Bedford Street
Belfast BT2 7 LT

w Szkocji:
Scottish Courts Administration
P.O. Box 37, 28 North Bridge
Edinburgh EH1 1RA

Rozszerzenie:

Dnia 5 stycznia 1984 r. Konwencja została rozciągnięta przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Wyspę Man (wejście w życie 1 kwietnia 1985 r.).

Zastrzeżenie:

„Zgodnie z drugim ustępem artykułu 34 Zjednoczone Królestwo, działając w odniesieniu do Wyspy Man:

- (i) zastrzega sobie prawo, przewidziane punktem 2 artykułu 26, do nieuznawania i niewykonywania

orzeczeń lub ugód odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii bocznej i między powinowatymi, chyba że orzeczenie lub ugoda wymaga od dłużnika alimentacyjnego zapłacenia należności osobie, która jest dzieckiem należącym do rodziny; oraz

- (ii) zastrzega sobie prawo, przewidziane punktem 3 artykułu 26, do nieuznawania i niewykonywania orzeczeń lub ugód, jeśli nie są one przewidziane dla czynności okresowego płacenia alimentów.

Wnioski o uznawanie i wykonywanie orzeczeń na Wyspie Man, odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych, mają być kierowane pod adresem:

The Secretary of State
Home Office (C2 Division)
Queen Anne's Gate
London SW1 H 9AT

4. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami Konwencji, a także o zgłoszonych przez te państwa zastrzeżeniach i oświadczeniach bądź o wycofaniu zastrzeżeń i oświadczeń, można uzyskać w Departamencie Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *B. Geremek*

15

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 stycznia 2000 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie organizacji i trybu przeprowadzania przez urzędy pracy kontroli oraz zasad współdziałania z innymi organami.

Na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1997 r. Nr 25, poz. 128, Nr 28, poz. 153, Nr 41, poz. 255, Nr 63, poz. 403, Nr 93, poz. 569, Nr 107, poz. 692, Nr 121, poz. 770 i Nr 123, poz. 776, z 1998 r. Nr 66, poz. 431, Nr 106, poz. 668, Nr 108, poz. 684, Nr 137, poz. 887 i Nr 162, poz. 1112, 1118 i 1126 oraz z 1999 r. Nr 60, poz. 636) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1995 r. w sprawie organizacji i trybu przeprowadzania przez urzędy pracy kontroli oraz zasad współdziałania z innymi organami (Dz. U. Nr 81, poz. 408) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 wyrazy „wojewódzkie urzędy pracy oraz, na ich zlecenie, rejonowe urzędy pracy” zastępuje się wyrazami „powiatowe urzędy pracy, zgodnie ze standardami określonymi przez Prezesa Krajowego Urzędu Pracy”;

- 2) w § 2:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Legitymacje służbowe oraz upoważnienia do przeprowadzania kontroli dla pracowników wykonujących kontrolę wydaje starosta.”,

- b) skreśla się ust. 3;

- 3) w § 4 w ust. 2 wyrazy „wojewódzkiego lub rejonowego” zastępuje się wyrazem „powiatowego”;

- 4) w § 9 wyrazy „dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy” zastępuje się wyrazem „starosta”;

- 5) w § 10 wyrazy „wojewódzkie i rejonowe” zastępuje się wyrazem „powiatowe”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*